

internationale Domstol om de konsekvenser, som Sydafrikas fortsatte tilstedeværelse i Namibia indebærer for staterne, var områdets status klar.

De latinamerikanske landes indlæg kan ses som modererede udgaver af de afro-asiatiske indlæg; der var således ikke et gennemgående krav om britisk militæringriben i Sydrhodesia eller yderligere anvendelse af kap. VII-foranstaltninger.

De østlige lande anvendte endnu engang en debat vedrørende kolonispørgsmålet som propagandaplatform og til angreb på de vestlige lande. Portugal, Sydafrika og Sydrhodesia ville naturligvis ikke ændre holdning, så længe de trygt kunne regne med fortsat politisk, materiel og moralsk hjælp fra USA, Storbritannien, Vesttyskland og andre NATO-lande.

Sovjetunionen sagde, at i det sydlige Afrika klamrede de imperialistiske styrker sig til deres kolonieredømme, hvorfor de havde indført et system af racistiske grænser og skabt en reaktionær, militær, økonomisk og politisk alliance.

De af koloniudvalget fremlagte dokumenter viste, at der i Afrika var en forenet imperialistisk front, i hvilket internationale monopoler og kolonialistiske og racistiske grupper arbejder mod fælles mål.

De imperialistiske lande fik lov at udplyndre områderne mod at yde våbenhjælp. NATO-landene burde fordømmes kraftigt sammen med Sydafrikas handelspartnere — disse lande havde ansvaret for den farlige situation i det sydlige Afrika. Der burde ydes materiel bistand til frihedsbevægelserne, og det var FN's pligt at give dem al mulig støtte, især efter vedtagelsen af handlingsprogrammet, der erklærede fortsættelsen af kolonialismen i det sydlige Afrika en forbrydelse.

Om de vestlige landes indlæg kan bemærkes:

Danmark fastholdt (bilag 22), at problemerne i det sydlige Afrika må løses på grundlag af nøje overholdelse af selvbestemmelsesretten og ikke-voldsanvendelsesprincippet. Efter den danske regerings opfattelse havde sikkerhedsrådets resolution 283 (1970) skabt et omfattende og konkret handlingsprogram, der kunne støtte sikker-

hedsrådets videre handlen i Namibiaspørgsmålet. Den vejledende udtalelse fra Den internationale Domstol mente man ville være af stor værdi for FN's videre overvejelser i en af de mest presserende opgaver, FN står overfor. Danmark beklagede, at sanktioner mod Ian Smiths ulovlige styre endnu ikke havde slået igennem, væsentligst på grund af den beklagelige mangel på samarbejde fra medlemsstaters side. Regeringerne i Portugal og Sydafrika opfordredes til ikke at trodse sikkerhedsrådets bindende beslutninger og at afholde sig fra at støtte Ian Smiths styre. Danmark ville fortsat konsekvent gennemføre sanktionspolitikken og efter bedste evne samarbejde med sanktionsudvalget. Den portugisiske regering opfordredes kraftigt til at overveje nødvendigheden af at vise vilje til at samarbejde med flertallet af FN's medlemslande om at finde en fredelig løsning på de alvorlige problemer i områder under portugisisk administration.

Canada fremhævede, at sanktioner mod Sydrhodesia efter sanktionsudvalgets rapport ikke havde været helt uden effekt. Da samtlige medlemmer af sikkerhedsrådet var blevet medlemmer af sanktionsudvalget, ville dette måske blive endnu mere effektivt. Portugal måtte indse, at skønt det måtte have en stor rolle at spille i Afrikas fremtid, kunne det ikke være en rolle baseret på koloniforbindelser.

Finland fandt, at problemerne i det sydlige Afrika bedst og mest effektivt kunne behandles i sikkerhedsrådet, og fremhævede, at rådets handlinger for at være effektive skulle baseres på adækvate og grundige forberedelser og nyde udbredt støtte fra medlemmerne. Løvrigt behandlede det finske indlæg næsten udelukkende spørgsmålet om Namibia, specielt sikkerhedsrådets behandling af dette og rådets anmodning til generalforsamlingen om etablering af et FN-fond for Namibia (Finland var forslagsstiller til forslaget i sikkerhedsrådet, jfr. afsnittet om resolutioner vedtaget vedrørende Namibia.)

Holland fandt, at en isolation af de ansvarlige for problemerne i det sydlige Afrika eventuelt kunne føre til, at disse indtog en stejlere holdning. Holland opfordrede til at søge en fredelig løsning og afstå fra vold og væbnet magt. Holland ville stemme for resolutioner, der var tilstrækkeligt realistiske